

przeliczania na forinty i które to rozliczenie powinno zawierać szczegółowe obliczenia pozycja po pozycji, rachunkowo sprawdzalne, w których wskazano raty wymagalne zgodnie z umową, raty spłacone przez powoda, raty wymagalne, ustalone bez uwzględnienia nieważnego postanowienia oraz różnicę pomiędzy tymi wartościami i powinno wskazywać w formie łącznej kwoty, sumę jaką strona postępowania zawierająca jako konsument umowę o kredyt, określona w pytaniu pierwszym, jest jeszcze dłużna instytucji finansowej lub ewentualnie nadpłaconą, podczas gdy druga strona postępowania, która nie zawarła jako konsument umowy o kredyt lub zawarła w tym samym okresie jako konsument umowę o kredyt odmiennego od wyżej wymienionego rodzaju, nie jest zobowiązana do złożenia takiego pisma o określonej treści?

- 3) Czy przepisy prawa Unii wskazane w pytaniu pierwszym należy interpretować w ten sposób, że naruszenie takich przepisów poprzez ustalenie wyżej wskazanych (w pytaniach pierwszym i drugim) dodatkowych wymogów wiąże się jednocześnie z naruszeniem art. 20, 21 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 2) z uwzględnieniem także (w części również w pytaniach pierwszym i drugim) faktu, iż, na podstawie wyroków Trunuału: z dnia 5 grudnia 2000 r. Guimont (C-448/98, EU:C:2000:663, pkt 23), z dnia 10 maja 2012 r., Duomo Gpa i in. (C-357/10 do C-359/10, EU:C:2012:283, pkt 28) oraz postanowienia z dnia 3 lipca 2014 r., Tudoran (C-92/14, EU:C:2014:2051, pkt 39), sądy państw członkowskich powinny stosować prawo Unii w dziedzinie ochrony konsumentów także w sytuacjach niemających charakteru transgranicznego, to znaczy o charakterze wyłącznie krajowym; czy też, w zakresie, w jakim umowy o kredyt, których dotyczy pytanie pierwsze, są „umowami o kredyt opartymi na walucie obcej”, należy uznać, że na podstawie tej tylko okoliczności mamy do czynienia ze sprawą o charakterze transgranicznym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 14 września 2016 r. – A.S./Republika Słowenii

(Sprawa C-490/16)

(2016/C 419/44)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: A.S.

Druga strona postępowania: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ochrona sądowa przewidziana w art. 27 rozporządzenia nr 604/2013 dotyczy również wykładni warunków kryterium określonego w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013, w sytuacji, kiedy chodzi o orzeczenie, że państwo członkowskie nie rozpatrzy wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, gdy inne państwo członkowskie uznało swoją odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku wnioskodawcy na tej samej podstawie, zaś wnioskodawca się z tym nie zgadza?
- 2) Czy warunek dotyczący nieprawidłowego przekroczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013, należy interpretować w sposób niezależny i autonomiczny, czy też w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2008/115 w sprawie powrotów i art. 5 kodeksu granicznego Schengen, które definiują nielegalne przekroczenie granicy, i czy wykładnia ta powinna być stosowana również w odniesieniu do art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013?
- 3) Przy uwzględnieniu odpowiedzi na pytanie drugie, czy pojęcie nieprawidłowego przekroczenia granicy, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013, w okolicznościach niniejszej sprawy należy interpretować w ten sposób, że nieprawidłowe przekroczenie granicy nie następuje, jeżeli organy państwa członkowskiego organizują przekroczenie granicy w celu przejazdu do innego państwa członkowskiego UE?

- 4) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy w konsekwencji art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on odesłania obywatela państwa trzeciego do państwa, w którym początkowo wjechał on na terytorium UE?
 - 5) Czy art. 27 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że terminy, o których mowa w art. 13 ust. 1 i art. 29 ust. 2, nie biegną, jeżeli wnioskodawca korzysta z prawa do ochrony sądowej, szczególnie kiedy powoduje to wystąpienie z pytaniem prejudycjalnym lub kiedy sąd krajowy oczekuje na odpowiedź Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na takie pytanie postawione w innej sprawie? Ewentualnie, czy w takim wypadku terminy biegną, jednak odpowiedzialne państwo członkowskie nie ma prawa odmówić przyjęcia?
-